

Arrest

nr. 277 258 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, bekwam een verblijfsrecht in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 7 januari 2021 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 15 juni 2021 werd de samenwoning tussen de verzoekende partij en mevrouw B. M. stopgezet.

Per schrijven van 17 december 2021 werd de verzoekende partij uitgenodigd om in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 42^{quater}, § 5 van de Vreemdelingenwet binnen de 30 dagen recente bewijzen voor te leggen met betrekking tot haar persoonlijke situatie.

Op 3 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de bevoegde gemachtigde) de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Palu

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D waardoor hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 03 11 2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belgische B.M. (...) (RR (...)), zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het administratief dossier blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 15 06 2021, datum waarop het voorstel gedaan werd om betrokkene ambtshalve af te voeren. Op 09 09 2021 werd hij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Er is dus minstens sedert 15 06 2021 geen gezinscel meer. Er is ook geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen te betrokkene nu blijkt dat mevrouw BAT op 04 01 2022 contact opnam met onze administratie om te melden dat zij meende het slachtoffer van een schijnhuwelijk te zijn. Betrokkene zelf stelt dat de relatie spaak liep omdat mevrouw verklaarde dat haar kinderen gelukkiger waren wanneer hij er niet was en zij van hem wenste te scheiden. In ieder geval betwist hij het einde van de relatie niet.

Overeenkomstig art 42quater, §1, 4° van de wet van 15 12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.12 2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aangetekend naar betrokkene verzonden op 19.01.2022. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

-Verklaring betrokkene

-Verklaring geen financiële steun OCMW Antwerpen dd 28.01.2022

-Resultaat cursus maatschappelijke oriëntatie Inschrijvingsformulieren cursussen Nederlandse Taal schooljaar 2021-2022 + participatieblad

-VCA Diploma

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

"Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4; 1° tot en met 4° van de wet van 15 12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art.42quater, §4, 1° van de wet van 15.12 1980. Het huwelijk werd afgesloten op 04 01 2020 te Esenyurt. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 15 06.2021, datum waarop het voorstel gedaan werd om betrokkene ambtshalve te schrappen van het adres van zijn echtgenote. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon, nu blijkt uit het dossier dat mevrouw BAT meent het slachtoffer te zijn geworden van een schijnhuwelijk en betrokkene zelf verklaart dat de relatie spaak liep omdat mevrouw verklaarde dat haar kinderen gelukkiger waren wanneer hij er niet was en zij van hem wenste te scheiden. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RvV 192 871 dd 29.09 2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus

toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1 03.2018 Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr.128 878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr 158 407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er(. .) geen gezamenlijke vestiging meer (is)n.” De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht inde weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 26 10.2020 (datum binnekomsstempel) in het Rijk, nu dus iets meer dan anderhalf jaar, wat een relatief korte periode is. Gezien die korte verblijfsperiode en gezien betrokkene tijdens dit tijdsbestek nog eens naar Turkije terugkeerde om er een aantal administratieve formaliteiten te vervullen, is het ook redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de Turkse samenleving. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Noch in het administratief dossier, noch in de door betrokkene overgemaakte stukken komen elementen naar voren met betrekking tot zijn economische situatie. Het is thans niet bekend of hij als werknemer of als zelfstandige economische actief is en op welke manier hij voorziet in zijn levensonderhoud. Hij stelt in zijn brief dat hij ingeschreven is bij de VDAB en solliciteert, doch daar liggen geen bewijzen van voor. Hij verklaart bij kennissen te wonen die hem toelaten bij hen te wonen omdat hij geen inkomsten en geen werk heeft. Betrokkenes economische situatie vormt aldus geen beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij het verplichte inburgeringstraject heeft aangevat. Hij toontaan taalcursussen te volgen en bewijst de cursus maatschappelijke oriëntatie te hebben afgewerkt. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie werd hiervoor reeds aangehaald. Betrokkene en de referentiepersoon wonen niet meer samen sedert 15.06.2021, datum waarop het voorstel werd gedaan om hem ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Zoals hierboven werd gesteld, is er eveneens geen minimum aan relatie meer. Betrokkene verklaart thans bij kennissen in te wonen in ruil voor hulp bij het huishouden. Er kan hier echter niet gesproken worden van een gezinsleven nu het louter feit dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is niet volstaat om aan te tonen dat er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen hem en de personen waar hij bijwoont. Betrokkene woont bij deze mensen om hem zodoende toe te laten zijn persoonlijke situatie op orde te krijgen. Zulks komt neer op een vriendendienst. Er is verder geen sprake van een nieuwe relatie of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Er moet besloten worden dat ook betrokkenes gezinssituatie niet van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht.*”

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker bevindt zich weldegelijk in een positieve situatie als men de nodige punten in beraad neemt die bepaald zijn in Artikel 42^{quater} §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater} §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt als volgt : ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

‘De situatie werd onhoudbaar waardoor de relatie werd stopgezet en verzoeker de woonstnoodgedwongen verlaten heeft. Dit omdat zijn echtgenote er steeds bleef op hameren dat haar kinderengelukkiger waren als hij er niet meer was. Dit werd naarmate de tijd ondragelijk voor verzoeker en werd hij bij wijze van spreken uit het huis gepest door deze kinderen en zijn echtgenote. Verzoeker brengt voldoende bewijzen bij om aan te tonen dat hij zich buiten het feit dat zijn echtgenote hem heeft weggeduwd toch nog steeds het nodige deed en doet om ervoor te zorgen dat hij een goede integratie bekomt in de Belgische maatschappij. Zo brengt verzoeker brieven van mensen aan die dit kunnen bevestigen. Alsook de bewijzen dat hij Nederlandse volgt en heeft gevolgd.

Bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, is het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen.

Dat er echter toch sterke aanwijzingen en bewijzen zijn dat verzoeker zich in een positieve situatie bevindt om geen einde te stellen aan het verblijf van verzoeker. De gemachtigde heeft zijn beslissing omtrent het ten einde stellen van het verblijf, niet zorgvuldig voorbereid omdat de individuele situatie niet grondig werd bekeken en bestudeerd. De zorgvuldigheidsplicht werd dus niet nageleefd.”

2.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus mee de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, namelijk artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De verzoekende partij, die een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België bekwaam in functie van haar Belgische echtgenote, betwist niet dat de samenwoning sinds minstens 15 juni 2021 werd beëindigd en dat de relatie werd beëindigd. In haar verzoekschrift geeft zij nogmaals aan dat de situatie met haar echtgenote onhoudbaar was geworden waardoor de relatie werd stopgezet en zij de woning verliet.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet ging de verwerende partij over tot het onderzoek van de situatie, die totaal gewijzigd bleek. De verzoekende partij betwist niet dat zij per schrijven van 17 december 2021 werd uitgenodigd haar individuele situatie toe te lichten opdat kon worden nagegaan of er eventueel redenen zijn die maken dat zij het verblijfsrecht toch dient te behouden.

Naar aanleiding van dit verzoek legde de verzoekende partij verschillende stukken voor, die in de bestreden beslissing worden opgesomd, namelijk:

“-Verklaring betrokkene

-Verklaring geen financiële steun OCMW Antwerpen dd 28.01.2022

-Resultaat cursus maatschappelijke oriëntatie Inschrijvingsformulieren cursussen Nederlandse Taal schooljaar 2021-2022 + participatieblad

-VCA Diploma

Onze brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

De verzoekende partij stelt niet dat zij andere stukken heeft voorgelegd dan deze zoals opgesomd. Zij meent echter dat haar individuele situatie niet op afdoende en zorgvuldige wijze werd onderzocht en dat haar verblijfsrecht onterecht zou zijn beëindigd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij - die in het kader van haar bevoegdheid conform artikel 42quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt - in de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom zij meent dat er geen redenen zijn die de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan, namelijk:

“Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4; 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art.42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 Het huwelijk werd afgesloten op 04.01.2020 te Esenyurt Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 15.06.2021, datum waarop het voorstel gedaan werd om betrokkene ambtshalve te schrappen van het adres van zijn echtgenote. Er is geen gezinscel meer sindsdien Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon, nu blijkt uit het dossier dat mevrouw BAT meent het slachtoffer te zijn geworden van een schijnhuwelijk en betrokkene zelf verklaart dat de relatie spaak liep omdat mevrouw verklaarde dat haar kinderen gelukkiger waren wanneer hij er niet was en zij van hem wenste te scheiden Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RvV 192 871 dd29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater. §1, eerste lid. 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018 Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr.128 878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149 807; RvS 8 mei 2006, nr 158 407). Uit de bestreden

beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er(. . .) geen gezamenlijke vestiging meer (is)n." De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht inde weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 26.10.2020 (datum binnekomsstempel) in het Rijk, nu dus iets meer dan anderhalf jaar, wat een relatief korte periode is. Gezien die korte verblijfsperiode en gezien betrokkene tijdens dit tijdsbestek nog eens naar Turkije terugkeerde om er een aantal administratieve formaliteiten te vervullen, is het ook redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de Turkse samenleving. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Noch in het administratief dossier, noch in de door betrokkene overgemaakte stukken komen elementen naar voren met betrekking tot zijn economische situatie. Het is thans niet bekend of hij als werknemer of als zelfstandige economische actief is en op welke manier hij voorziet in zijn levensonderhoud. Hij stelt in zijn brief dat hij ingeschreven is bij de VDAB en solliciteert, doch daar liggen geen bewijzen van voor. Hij verklaart bij kennissen te wonen die hem toelaten bij hen te wonen omdat hij geen inkomsten en geen werk heeft. Betrokkenes economische situatie vormt aldus geen beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij het verplichte inburgeringstraject heeft aangevat. Hij toontaan taalcursussen te volgen en bewijst de cursus maatschappelijke oriëntatie te hebben afgewerkt. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie werd hiervoor reeds aangehaald. Betrokkene en de referentiepersoon wonen niet meer samen sedert 15.06.2021, datum waarop het voorstel werd gedaan om hem ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Zoals hierboven werd gesteld, is er eveneens geen minimum aan relatie meer. Betrokkene verklaart thans bij kennissen in te wonen in ruil voor hulp bij het huishouden. Er kan hier echter niet gesproken worden van een gezinsleven nu het louter feit dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is niet volstaat om aan te tonen dat er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen hem en de personen waar hij bijwoont. Betrokkene woont bij deze mensen om hem zodoende toe te laten zijn persoonlijke situatie op orde te krijgen. Zulks komt neer op een vriendendienst. Er is verder geen sprake van een nieuwe relatie of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Er moet besloten worden dat ook betrokkenes gezinssituatie niet van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing."

De verzoekende partij is het niet eens met deze stellingname, maar laat na concrete elementen aan te brengen om deze motivering te weerleggen. Evenmin wijst zij op elementen die niet in rekening zouden zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij gaat op geen enkele manier concreet in op de motieven van de bestreden beslissing. Het louter feit dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, is niet van aard de motieven te weerleggen. Zij beperkt zich tot de stelling dat er sterke aanwijzingen zouden zijn dat "zij zich in een positieve situatie bevindt om geen einde te stellen aan het verblijf" en dat zij, hoewel zij niet meer samenwoont met haar echtgenote, het nodige doet voor een goede integratie. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft sedert 26 10.2020 (datum binnekoststempel) in het Rijk, nu dus iets meer dan anderhalf jaar, wat een relatief korte periode is. Gezien die korte verblijfsperiode en gezien betrokkene tijdens dit tijdsbestek nog eens naar Turkije terugkeerde om er een aantal administratieve formaliteiten te vervullen, is het ook redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de Turkse samenleving. Betrokkene voert in ieder geval zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

(...)

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij het verplichte inburgeringstraject heeft aangevat. Hij toont aan taalcursussen te volgen en bewijst de cursus maatschappelijke oriëntatie te hebben afgewerkt. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met de voormelde attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

Verder kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij er in haar nota met opmerkingen op wijst dat haar niet verweten kan worden zich niet te hebben uitgesproken over stukken die de verzoekende partij pas in het kader van haar verzoekschrift voor de Raad voorlegt, namelijk getuigenverklaringen. Gelet op de annulatiebevoegdheid van de Raad kan de verzoekende partij evenmin verwachten dat de Raad zich uitsprekt over deze stukken.

Gelet op de mogelijkheid die aan de verzoekende partij geboden werd om – tot aan het nemen van de bestreden beslissing – stukken voor te leggen om haar individuele situatie te duiden in het kader van een onderzoek naar de mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht en gelet op het feit dat de verwerende partij alle voorgelegde stukken in de bestreden beslissing beoordeelt, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd voorbereid. Overigens laat zij na aan te geven welke bepalende stukken zij dan wel had willen voorleggen of welke vorm van onderzoek volgens haar dan wel zorgvuldig en afdoende was opdat de verwerende partij aan haar verplichtingen tegemoet zou komen. Evenmin stelt de verzoekende partij, laat staan toont zij aan, dat zij werd belet om bepaalde informatie aan te brengen.

Waar zij de schending aanvoert van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007). Gelet op het voorgaande, waaruit onomstotelijk blijkt dat de verzoekende partij de kans werd gegeven haar individuele situatie te duiden, wordt een schending van de hoorplicht niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige duidt de verzoekende partij niet welke andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU